

I K K E

Jesu gjenkomst, men menighetens hjemkomst!

Av Jan Lilleby

□□ □□□□ Innen kristenhetens forskjellige trossamfunn finnes det varierende idéer omkring dette med sluttfrelsen. En ofte dominerende tanke□□ og idé□□ er at den troende kristne skal få sin endelige frelse ved Jesu synlige gjenkomst hit til jord. De fleste kristne trossamfunn lar denne tanke og oppfatning komme til uttrykk i den respektive forkynnelse fra talerstolene.

En annen forestilling om den troendes sluttfrelse, finnes som dominerende innen den pinse-karismatiske fløyen av kristenheten.□□ Den går ut på at den troende skal bli opprykket, opp i luften i skyer, for å møte Herren – for derfra å fare opp til det himmelske. Sammen med de som hadde ligget døde i gravene men som oppstår idet dette skjer. De hviler sin oppfatning i Paulus' lære i 1. Tess. 4. Jeg anbefaler at du leser min artikkel om dette –□□ «Læren om opprykkelsen: Den var ferskvare, og er derfor ikke lenger gyldig!»□□ - du finner den på nettsiden her.

Som overskriften for denne artikkelen antyder, så er det faktisk slik vedrørende vår endelige frelse inn i det himmelske (gresk: Epiuranos) at det i følge Bibelens lære slik Paulus framsetter det, ikke blir slik at□□ *Jesus kommer ned*□□ for så å hente de troende – synlig, og ta disse inn i det lofte messianske kongeriket på jord, som blir i Israel (Dan. 2, 44). Inkludert at de troende som døde før dette skjer, hentes opp i samme operasjon.□□ Eventuelt, slik som mange tror, at de skal først opp til himmelen, og så deretter ned igjen til jorden for å være i tusenårsriket.

Nei, det blir slik som Paulus lærer, at vi skal□□ «..åpenbares med Kristus i herlighet (i himmelen)..» □□□□ ihht. Kol. 3, 1-4. I Paulus' to eneste brever til menighetens tidshusholdning – Efeserne og Kolosserne – som dermed overkjører dette han lærte frem da han tidligere skrev 1.Tess. 4 om en opprykkelse i skyer etc. Det sistnevnte var noe som bare gjaldt den jødisk-messianske kristne menighet av troende i tiden da apostlene virket slik beskrevet i Apostelgjerningene, i årene 28 – 62 e. Kr.

Det greske ord som brukes der Paulus nevner□□ *Jesu komme til jord*, f. eks. i 1. Tess. 4 og i 1. Kor. 15, brukte han uttrykket□□ *parusia* –□□ som oversatt til folkelig norsk betyr «å være tilstede» - eller å være her hos sine troende. Med andre ord, det beskriver altså en gjenkomst der Jesus IKKE drar opp igjen straks og tar med seg til himmelen de som «opprykkes i skyer» i hht. 1. Tess. 4, men han lander

disse ned på jord sammen med seg selv i sitt komme (parusia). De skal være med Herren idet han innstifter det tusenårige messianske kongeriket for Israel slik profetene talte om. I engelske oversettelser av parousia omtales dette som «...arrival of Jesus on earth to establish the millennial kingdom of God..».

På flyplassene i verden finner vi tydelig skilting der det skilles mellom ankomst og avgang. Det står som regel på engelsk hvor man skal gå for å møte de som har landet med fly fra innlandet/utlandet: ARRIVAL. Dette kan ikke misforstås. Arrival er det internasjonale uttrykket for ankomst. For det motsatte – avgang, så er det skiltet DEPARTURE.

Daniel fikk forklart disse synene om jødernes kongerike av engelen Gabriel, og da Gabriel åpenbarte seg for jomfru Maria flere hundre år senere, så var engelens ord formulert slik at det lovte kongeriket for Israel var heftet til hans tale om at Maria skulle føde en Sønn, se Lukas 1, 32-33 – som skulle være «..konge over Jakobs hus til evig tid.» Jakobs hus er en annen betegnelse for Israel som nasjon. Gabriel ba Maria å gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk. Navnet betyr «Herren frelser».

I 1. Tess. 4 om de troende messianske jødernes frelse i håpet om Jesu snarlige gjenkomst, så brukes parusia for at det er snakk om Jesu komme tilbake til jord, for å bli der i det tusenårige kongeriket han skal etablere. Han skal ikke reise opp igjen til himmelen!

Da Paulus skrev sine to ENESTE brev som gjelder troslære for menighetens tidshusholdning, Efeserne og Kolosserne, presenterte apostelen ved disse en helt ny evangelielære som ikke vi finner i tiden med Apostelgjerningene, nemlig den frie nådefrelsen for alle mennesker i verden ved troen på Jesus Kristus.

I tiden før dette talte samtlige apostler bare om løftet om kongeriket på jord for Israel. Mose lov var da fremdeles gyldig som grunnlære, men tillagt læren om Den nye Pakt i Jesu blod – denne nye pakten trådte inn i de tilfellene der jødene falt i synd og skulle da dømmes av den strenge Mose loven. Men ved denne nye pakt ble det gitt nåde i troen, og det ble ikke gitt straff for de eventuelle syndene som ble begått. Rom. 3, 31: «Opphever vi så Loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven.» Likeså, Apg. 13, 38-39:

«Derfor skal dere vite, brødre, at ved ham (Jesus) forkynnes syndenes forlatelse for dere. - - Og fra alt det som dere IKKE KUNNE RETTFERDIGGJØRES FRA VED MOSE LOV, rettferdiggjøres i ham enhver som tror.»

Mose lov var altså ennå i effekt da apostlene virket slik

Apostelgjerningene forteller om, men Den nye Pakt ved troen på Jesus som overskygget Loven i tilfeller der Israels troende falt i synd. Jakobs brev taler om disse forhold for jødene (de tolv stammer) og at de ved synd begått skulle bekjenne dette (Jak. 5, 13-16).

Men i Ef. 2, 14-15 finner vi at Mose lov med den bud og forskrifter var blitt AVSKAFFET (engelsk: *Abolished*). Altså, en helt ny lære. Ved Moses ble Loven en gang gitt for Israels folk, men ved Paulus så ble Loven annullert og satt helt ut av kraft idet Israel falt ifra Gud i deres forkastelse av Kristus.

Det som hadde skjedd var at mens Paulus var i Roma år 60-62 i varetekt, så falt Israel helt ifra Gud. Se Apg. 28, 25-28. Gud brøt med dem og overga Israel til dom og straff – som resulterte i katastrofen i år 70 med nasjonens ødeleggelse og spredning. Jesus profeterte om denne dommen i Matt. 22, 7 – og lignelsen om «Kongens utsendinger» - han visste at Israels lederskap, fariseerne, ville drepe og forfølge apostlene og de troende for øvrig, slik vi kan lese i Apostelgjerningene.

Israel ble derfor ikke lenger forsøkt «evangelisert» med noe fortsatt tilbud om et kongerike ved Jesu gjenkomst, men Paulus fikk åpenbart en *hemmelighet* av Gud, nemlig at det var derfra gitt hele verden et frelses tilbud med himmelen som frelseshåp (gresk: Epiuranos). Se Ef. 3, 1-9 som er selve deklarasjonen som Paulus anga for starten av tiden med nådeevangeliet. Evangeliet var nå blitt *internasjonalt*, mens tidligere – før Israels fall – var evangeliet bare gjeldende for dem *jødisk-nasjonalt* i og med et tilbud om kongeriket på jord, med Jesus på Davids trone slik løftene lød fra profetene i G.T. I Efeserbrevet og Kolosserbrevet finner vi ingen kopling til synagogen der Paulus gjennom hele Apostelgjerningene finnes å prøve å tale om Jesus til jødene og proselytter. Ikke ett eneste ord får vi fra eller om Paulus, etter at Apostelgjerningene er lukket, som går på at apostelen besøkte synagogen på sabbaten og prøvde å tale om Jesus og kongeriket til jødene. Gud skiftet til en helt ny tidshusholdning, den med den frie nåden ved tro. Dette endret også forhold som gjaldt Jesu gjenkomst.

I stedet for at det blir Jesus som *kommer ned til jord* (parusia) for å frelse Israel og gi dem det tusenårige kongeriket, så venter vi som Kristi legeme/menighet ikke på en slik gjenkomst. Vi venter på «Forløsningens dag» (Ef. 4, 30) da vi skal åpenbares med Kristus i det himmelske. Med andre ord, vi venter på menighetens HJEMKOMST, og ikke Jesu gjenkomst til jord.

Jesu gjenkomst til jord var bare, og skal bli, *bare for Israels nasjon* og det vil først kunne skje etter at nasjonen har gjennomgått Den store Trengsel, se Matt. 24, 21-22. Se også Ap. 19, 11-21 der Jesu gjenkomst beskrives mer detaljert.

Jeg håper med dette å kunne klarere denne forvekslingen i

bibeltolkningen som dessverre har fått slikt grep om kristne i vår tid.

Vårt håp ER I HIMMELEN HOS KRISTUS, og ikke på jorden i et eventuelt tusenårig kongerike med Jesus som kongen. Den bibelske læresetning bør alle trossamfunn (kristne) i Norge se til å få fram i lyset, og dermed i front av deres virksomheter. Vi må se til å få bort den feilaktige idéen om at vi eventuelt skal være med Herren inn i et tusenårig kongerike på jord!

Jesus er ikke menighetens konge, han er menighetens Hode (Kol. 1, 18 og Ef. 1, 22).

DET HIMMELSKE FRELSESHÅPET FORMULERT AV PAULUS

Kol. 3, 1-4 er toneangivende:

*«Er dere da oppreist med Kristus, så søk **det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.** 2: La deres sinn være vendt mot **det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.** 3: Dere er jo døde (for det jordiske), og deres liv **er skjult med Kristus i Gud.** 4: Når Kristus, vårt liv, åpenbares, **da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.**»*

Alle kristne som er døde før denne «forløsningens dag» inntreffer der Gud tar de troende til himmelen på overnaturlig vis, de får en oppstandelse IKKE her på jord, men i himmelen. De fleste døde har jo gjennom århundrene som er passert, legemlig sett gått i oppløsning. De er blitt til støv og jord igjen, og de eksisterer ikke engang som komplette legemer. De er borte, og det står bare eventuelt en gravstein på kirkegården som forteller om hvilke som ble gravlagt der i sin tid.

Ordet om å **åpenbares med Kristus** i herlighet, peker på det himmelske. Paulus har jo alt bedt oss å ha vårt sinn og vår fokus på **«det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd»**.

Denne slutfrelsen for menigheten, Kristi legeme på jord, skal komme **på én bestemt dag i en gitt time, der fremme.** Det gis antakelig ikke noe separat spesielt forvarsel for hendelsen.

Jeg for min del tolker Paulus sin lære om dette slik, at alle troende vil tas ved Guds overnaturlige inngrep rett inn i det himmelske, der Kristus finnes. Ikke tenk vertikalt eller horisontalt. Tenk **ekstra-dimensjonalt**: Vi tas inn i en annen dimensjon enn den jordiske. Det er ikke snakk om å flyttes til en eller annen **planet** i universet, og der er så vår himmel. Nei, det himmelske er utenfor/ovenfor universet og den **fysiske skapte verden.** Vi blir gitt nye himmelske legemer – som **både** kan leve i evighet i det himmelske hos Gud, **men** som har fler-dimensjonale egenskaper der en – om Gud så vil det – kan tre inn i det jordiske og bli sett av mennesker på jorden i et tenkt oppdrag Gud eventuelt vil gi til de frelste i himmelen. En kan bare ta fantasien til hjelp i dette. Tenk på himmelen som vårt framtidige hjem og ikke et framtidig stereotyp

fengsel eller hvile-institusjon. Ting står ikke stille i en form for status quo der oppe i himmelen, nei – det skjer ting og det leves et liv...i evig uavbrutt tidsperspektiv.

Jesus sa jo til saddukeerne i dispuTT med dem (de trodde jo ikke på oppstandelsen) at mennesker som er i himmelen, de blir englene like. (Lukas 20, 36).

Vi leser jo i evangeliene at Jesus etter oppstandelsen, eksempelvis kom inn i rommet der de engstelige disiplene oppholdt seg. For å overbevise dem om at han ikke var en ånd, men av kjøtt og blod, så ba han om å få noe og spise. (Lukas 24, 36-43). Jesus kunne komme inn i et rom altså, uten nødvendigvis gå gjennom dører eller klatre inn vinduer – akkurat som engler kunne.

Peter ble fridd ut av Herodes' fengsel uten at romerske fengselsvakter så det, og jernlenkene falt av Peter og fengselsporten spratt opp...han trodde at han så dette i et syn, og det tok noen øyeblikk før han skjønnte at dette skjedde i virkeligheten! To ganger ble Peter fridd ut av fengsel ved en engels hjelp (Apg. 5, 17-20 og 12, 3-11).

Bare så vi forstår hva det kan innebære å bli en engel lik. Intet menneske makter å fatte dette på noen logisk måte, og heller makter ingen egentlig å forklare dette, som om det er en vitenskap for dette. Man er ene og alene inne på troens område. Men på grunn av at Gud er virkelig, så er også troen virkelig og det vi tror på og håper på er helt reelt og ekte vare. Det er bare dette at det er en virkelighet som er i en utenfor-jordisk, utenfor-universets virkelighet.

Det er så totalt utenom-jordisk som en bare kan tenke seg, men det er Gud i sin storhet og makt som har en slik herlig frelse for alle som tror Jesus Kristus. Livet som venter i det himmelske er så visst ikke et pensjonist-liv i behagelig og kanskje lat komfort å la her på jord, nei det vil være oppgaver for oss og Gud vil la oss ha en virksomhet og et aktivt liv der vi utfører hans vilje i mange ting. Det lar seg altså ikke beskrive, men det er allikevel en virkelighet.

Derfor finner vi Paulus sine ord i Ef. 4, 30:

*«Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått som segl (inngangs-billett) til **forløsningens dag.**»*

Her skrev altså Paulus om menighetens slutfrelse – og vi finner allikevel intet spor av hans tidligere lære til tessalonikerne (1. Tess. 4) om at troende skal rykkes opp i skyer i luften for å møte Herren. Dette fordi Paulus visste at slik lære skulle bare framsettes for det troende messianske Israel i apostel-tiden. Ingen slik lære er gitt til oss, Kristi legeme, menigheten, vi som har blitt betrodd det frie nåde evangelium, der Mose Lov er annullert.

Det er også helt stumt i Paulus sitt ord til kolosserne (Kol. 3, 1-4) som jeg siterte fra ovenfor, og ingen lære om at noen skal rykkes opp i skyer i luften for å møte Herren mv.